

Sygn. akt I CSK 6361/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa Prokuratora Prokuratury Rejonowej we Włocławku
przeciwko M. R., K. U. i N. R.

o unieważnienie uznania dziecka,

na posiedzeniu niejawnym 25 stycznia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej M. R.

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku

z 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt I1 Ca 424/21,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od pozwanego M. R. na rzecz pozwanego N. R. kwotę 240,- (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego M. R. od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku z 21 kwietnia 2022 r.,

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

W ocenie skarżącego zachodzi oczywista zasadność skargi, ponieważ Sąd Okręgowy rażąco naruszył art. 86 k.r.o. w brzmieniu sprzed wejścia w życie nowelizacji Kodeksu Rodzinnego i opiekuńczego wprowadzonej ustawą z dnia 6 listopada 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy i niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009, Nr 220, poz. 1431). Podniósł, że Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko Sądu Rejonowego co do istnienia w sprawie przesłanki „dobra dziecka”, której nie było powołanej na gruncie dawnego art. 86 k.r.o., a zatem prokurator wytaczając powództwo nie musiał kierować się dobrem dziecka, nadto

pozwany N. R. nie jest już dzieckiem, a pełnoletnim mężczyzną, co nie uzasadnia objęcia go ochroną z punktu widzenia zasad prawa rodzinnego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, które skutkowałoby oczywistym uzasadnieniem skargi. W orzecznictwie Sądu Najwyższego od lat podnosi się znaczenie ochrony dobra dziecka w sprawach o ustalenie jego pochodzenia oraz konieczność wnikliwego rozstrzygania przez sądy rodzinne możliwych kolizji między prawami osób zainteresowanych w sposób najpełniej realizujący interesy dziecka. Także w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka podkreśla się istotne znaczenie pewności prawnej, stabilności, bezpieczeństwa i ostateczności w stosunkach rodzinnych, zaś w określonych sytuacjach dobro dziecka, jego interes ma charakter nadrzędny wobec interesu rodziców, co odnosi się także do obiektywnego stanu biologicznego, tak zwanej „prawdy biologicznej” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 6 grudnia 2019 r., V CSK 471/18, OSNC 2020, nr 7-8, poz. 67; por. uchwała składu siedmiu sędziów z 7 czerwca 1971 r. – zasady prawnej, III CZP 87/70, OSNC 1972, Nr 3, poz. 42). Z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy szczegółowo rozważył kwestię związaną z oceną zasadności żądania uznania dziecka na gruncie stanu prawnego poprzedzającego wejście w życie ustawy nowelizującej z 2008 r. Podniósł, że pozwany N. R. jest dzieckiem w rozumieniu art. 81 k.r.o. nawet po osiągnięciu pełnoletności, a brak powołania w dawnym art. 86 k.r.o. przesłanki „dobra dziecka” jako podstawy legitymacji prokuratora do wystąpienia z powództwem o unieważnienie uznania dziecka nie oznacza, że przesłanka ta jest obojętna przy ocenie zasadności tego powództwa, akcentując, że celem regulacji dotyczących uznania dziecka, w tym określających podstawy żądania unieważnienia uznania i terminy dochodzenia roszczeń, jest realizacja zasady stabilizacji życiowej i prawnej uznanego dziecka i podnosząc, że argumentacja prokuratora nie wskazuje, aby uwzględniał cel jakiemu służą regulacje dotyczące uznania dziecka. Stanowisko wyrażone w skardze sprowadza się do zaprezentowania przez skarżącego własnej oceny sprawy, kwestionowania rozstrzygnięcia i przedstawienia go jako w subiektywnej opinii skarżącego oczywiście niesprawiedliwego. Analiza zatem wniosku na tle podstaw skargi oraz

motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do oceny, iż Sąd Okręgowy ferując wyrok dopuścił się kardynalnych błędów, w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.